

[Jens Thomsen.]

har de enkelte Besætningsejere hele Risikoen med Hensyn til deres Besætninger, men gaar de til en saadan Forsikring, har de kun den halve Risiko. Jeg mener, det vilde være tilstrækkeligt til at faa Landmændene til at gaa med til en saadan frivillig Forsikring, og det er efter min Opfattelse betydelig mere tiltalende at gennemføre en frivillig end en tvungen Forsikring.

Aksel Larsen: Jeg kan i det store og hele slutte mig til de Udtalelser om det foreliggende Lovforslag, som er fremsat af Socialdemokratiets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensen. Jeg ønsker yderligere kun at sige, at ogsaa jeg finder, det vilde være meget heldigt, hvis der kunde blive taget ganske alvorligt fat paa en Bekæmpelse af Mund- og Klovesygen. Naturligvis kan der være store Vanskeligheder, men det forekommer mig dog, at man i vore Dage skule have Mulighed for ikke alene at efterspore den Mikrobe, der maa formenes at foraarsage den, og bekæmpe denne, men ogsaa at finde ud af, hvorledes Smitten i Grunden spredes. Det er nemlig det, der synes at være den store Vanskelighed, at man aldeles ikke er klar over, hvordan Smitten spredes. Jeg siger ikke dette som en Kritik af de dertil indrettede Myndigheder, jeg kender ikke dem og deres Arbejde, men jeg kan som Lægmand sige mig selv, at denne Sygdom forvolder Landbefolkningen og for øvrigt Landet som Helhed saa ganske uhyre Tab, at hvilke som helst Udgifter til en virkelig Bekæmpelse af Sygdommen kunde retfærdiggøres.

Schmidt: Jeg hilser selvfølgelig med Tilfredshed, at der skal gøres noget for at raade Bod paa den Skade, der har været Følgen af, at Mund- og Klovesygen har bredt sig over hele Landet. Jeg beklager imidlertid, at Ministeren ikke har holdt fast ved den Tanke, som er fremsat i Landbrugskredse, og som ogsaa er blevet proklameret her, at Landbrugerne selv skulde yde et Bidrag, og at man saa efter Grundsætningen Hjælp til Selvhjælp kunde yde en mere omfattende Støtte.

Man maa nemlig gøre sig klart, at det vigtigste maaske ikke er at hjælpe i den Nødssituation, som for Øjeblikket foreligger, men at det er vigtigere endnu at gøre, hvad man kan, for at forebygge, at der sker noget lignende igen. Derfor synes jeg ikke, det er rigtigt med Hensyn til Erstatningen at standse ved de Dyr, der er døde

eller som i Henhold til Loven slaas ned, inden de 8 Uger er omme. Nej, det rigtige vilde være, at man fjernede de Dyr, som det efter Dyrlægens Skøn ikke kunde betale sig at lade leve, og som i sig selv betød en Fare, idet de er de mest svækkede og giver stadige Tab og, hvis Mund- og Klovesygen kommer igen, allerførst vil blive angrebet. Og vil man fjerne disse Dyr, maa man selvfølgelig ogsaa erstatte dem. Alt dette kunde lettere ske, hvis man sluttede sig til den Tanke, der er kommet frem fra flere Sider, om at yde Hjælp til Selvhjælp. Hjælp er man rede til at give, men Selvhjælp skulde efter min Mening ogsaa organiseres.

Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at Nordslesvig i meget højere Grad end det øvrige Land har været hjemsøgt af Mund- og Klovesygen. Man antager, at saadan omtrent Halvdelen af Besætningerne er blevet angrebet hele Landet over, men i Nordslesvig er det en Undtagelse, at en Besætning er gaaet fri; alle er angrebet. Endvidere var man, fordi Sygdommen kom først til Nordslesvig, ikke saa godt rustet, som man nu omsider trods alt er blevet. Serumbehandling er næsten slet ikke blevet brugt dernede. Jeg ved, at langs Vestkysten fra Tønder op til Ballum er der slet ikke brugt Serum, ikke i eet Tilfælde. Lignende ligger det vist nok paa Østkysten, men det er jeg ikke saa nøje underrettet om.

Desuden vil jeg gerne gøre opmærksom paa, hvad der slet ikke er taget Hensyn til i Lovforslaget, at der netop dernede er store Tab for Faareejere. Derfor er der Grund til under en kommende Udvalgsbehandling at tage Hensyn til disse forskellige Sider. Jeg tænker ikke her paa en særlig Lovgivning for Nordslesvig, men de særlige Tilstande i Nordslesvig kunde alligevel gøre det nødvendigt at overveje, hvad der kan gøres i Retning af Lovgivning for at afhjælpe de uheldige Forhold der. Man maa altid tænke paa, hvad der kommer efter, alle de Tab, som vi kan vente, en mindre Ydedygtighed, hvad der næsten er det aller værste. Jeg haaber, der kan gøres noget for at yde større Hjælp, en Hjælp, der rækker videre, end Lovforslaget forudser.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Grønning har Ordet for en kort Bemærkning.

Grønning: I Tilslutning til mit Partis ærede Ordfører vil jeg gerne have Lov til at fremsætte en enkelt Bemærkning vedrørende Beregningsgrundlaget. Den højt-